

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ

ΔΕΚΑΠΗΝΟΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΤΕΑ		
Ἐν Ζακ. Ἐπαρχ.	Ἐξωτερ.	
Ἔτησ. 5	7	8
Ἐξαμ. 3	4	4
Τρίμ. 1,50	2	2

ΔΙΕΚΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Πᾶσα αἴτησις
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν
«ΜΟΥΣΩΝ»
(Ὅδος Ἀγ. Διονυσίου ἀρ. 4.)
Ζάκυνθος

(Ἐν τῇ ἐγκρίτῳ Τεργεσταίᾳ ἐφημερίδι «L' Indipendente» ἀναγινώσκομεν τὸ ἀξίλοισθον περισπούδαστον περὶ Σολωμοῦ ἄρθρον, ὅπερ εὐχαρίστως μετεφράσαμεν χάριν τῶν ἀναγνώστων μας.)

ΤΟ ΠΡΟΣ
ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουήλ ἀπέστειλε τὸν ὄβολόν του διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Ἑλλήνων ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀεγερεθῆ ἐν Ζακύνθῳ, ἔργον τοῦ γλύπτου Γεωργίου Βρούτου.

Ὁ Σολωμὸς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ, ὡς καὶ ὁ Οὐγὸς Φώσκολος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἐνθερμὸς θαυμαστής καὶ προσφιλές φίλος, τὸ δὲ λαμπρότερον αὐτοῦ ἔργον, διὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν, τὴν δύναμιν τῆς μορφῆς, τὴν ἁρμονίαν τῆς φράσεως, εἶε πράγματι ὁ πρὸς τὸν Φώσκολον ἐπιμνημόσυνος αὐτοῦ λόγος *L' Elogio funebre di Foscolo*.

Ὁ Σολωμὸς ὑπῆρξεν ἰταλὸς ὅσον καὶ Ἑλλήν. Ἐλάτρευτε τὴν γῆν τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀβρότητος *«a terra della sapienza e della cortesia»* — ὡς εὐτοῦ ἐγράφε πρὸς τὸν Θωμαζαῖον — ὅπου τοσάκις καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον τόσοι ἐξ ἡμῶν ἐκαλούμεθα διὰ φωνῆς

πλήρους ἀγάπης, ὑπὸ τῶν ἀκαδημιῶν, τῶν οἰκῶν, τῶν καλυβῶν *«ove tante volte e per tanto tempo si udimmo tanti di noi chiamare in suono pieno di carità dalle academie, dalle case e dalle capanne.*

Εἰς Ἰταλίαν ἐταξείδευσεν, ἐσπούδασεν, ἔγραψεν. Ἄλλ' — εἴ μοι! — τὰ πλεῖστα τῶν ἰταλικῶν χειρογράφων τοῦ ἀπωλέσθησαν, δὲν εἶναι δὲ ἀκριβῶς γνωστὸν πότε ἀπωλέσθησαν ταῦτα, ἐὰν κατ' ἀποδημίαν του τινὰ ἐκ Ζακύνθου εἰς Κέρκυραν, ἢ κατὰ τι ταξείδιόν του εἰς Σικελίαν.

Ὁ Σολωμὸς εἶχε παράδοξον ἀντιπάθειαν κατὰ πάσης δημοσιότητος τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἔργων. Τὰ ἐξήφάνισε τάχα ὁ ἴδιος;

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἐκράτει πάντοτε κεκρυμμένα τὰ τετραδία του καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον στενοὺς αὐτοῦ φίλους, τόσον ὥστε ὁ Λουδοβίκος Στράνης, θέλων νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Οὐγὸν Φώσκολον τὰ ὑψηπετῆ καὶ ἁρμονικὰ ἔπη τοῦ Σολωμοῦ, ἠναγκάσθη τρόπον τινὰ νὰ τῷ ὑπεξαίρεσῃ μερικά σονέττα.

Εἰς μάτην ὁ Θωμαζαῖος τὸν παρεκίνει νὰ δημοσιεύσῃ τὰ εἰς τὴν ἰταλικὴν ἔμμετρα καὶ πεζὰ του. Ὁ Σολωμὸς τῷ ἀπήτα — *«Δὲν θέλω ν' ἀναμιχθῶ εἰς μίαν τόσον πλουσίαν φιλολογίαν.»* *«Non voglio immischiarmi in una letteratura sì ricca.»*

Τὰ περισσότερα δυστυχῶς οὐδέποτε θ' ἀνευρεθῶσιν. Ἐν τούτοις ἀρκεῖσιν Ὁ Ἑθνικὸς Ἑλληνικὸς ὕμνος σου, ὁ πάλλων ὄλων ὑπὸ ἰσχυροῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος καὶ σχεδὸν ὑπερανθρώπου ἰδανικότητος· αἱ ἰταλικά αὐτοῦ ᾠδαὶ εἰς τὴν Σαπορῆ, εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν *Navicella Greca* τὸ αὐτοσχέδιον σονέττα του. *A Foscolo, La*

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΛΣ341.46.0068

caduta di Lucifero, Orfeo, τὰ ἰσχυρὰ αὐτοῦ ἀποπάσματα· *La madre greca, La donna veluta*, καὶ περισσότερο ἀφ' ὅλα *L' elogio di Ugo Foscolo*, καθαρῶτατα ἰταλικὰ συνθέματα, ἅμα δὲ μεγάλης διανείας καὶ ἔτι μεγαλητέρας καρδίας, ἵνα ἐξηγήσωσι τὴν ἔκτακτον δημοτικότητά τοῦ ἀνδρός, δεῖς συνθέτετε πάντοτε — καὶ ἑλληνιστὶ ἔτι — ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ μετὰ τοῦ λαοῦ. Οὕτω τὰ περίφημα **Τραγούδια** του, ἅτινα καὶ σήμερον ἔτι ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν χειλέων, εἰσὶν ἠδύπαθέστατα καὶ ἁρμονικὰ ποιήματα πλήρη ἰδανικοῦ.

Ἡ δὲ Ζακύνθος εὐγνωμονοῦσα μετὰ 101 ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τῷ ἀνεγείρει τανῶν ἀνδριάντα, ὅστις ἔσαι τὴν δόξαν του θά ἐνθυμίζῃ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΕΙΣ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΓΑΛΒΑΝΗΝ

I.

Ἰοὶ κρηπὶς, καθήκοντος, μύστα τῆς ἐπιστήμης,
 Ὀλόπτερος εἰς φωταυγεῖς καὶ θεσπεσίας σφαίρας,
 Ἰφ' ἄρματος φερόμενος μυριστόμου Φήμης.
 Λεῖπεις τὸ ζῆν, προάγγελος βελτίονος ἡμέρας...
 Ἰοστεφῆς αἰρόμενος εἰς δώματα χαρᾶς,
 Ὀμόσκηνος γενόμενος πλειάδος τῆς φαιδρᾶς.
 Σοὶ πρέπει, ὦ περίκλυτε, καὶ δόξα καὶ τιμῆ.

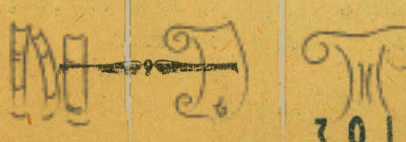
II.

Γόνε εὐκλείας ἐθνικῆς, ὑπνωττε ἐν εἰρήνῃ,
 Ἄναστρεφε ἐν πνεύματι πάντως καὶ εὐφροσύνῃ,
 Λαοφιλὲς, φιλόανθρωπε, ρύστα τῶν ἐν ὁδῷ,
 Βαθίως Σοὶ εὐγνωμονεῖ τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος
 Ἄστρον γλυκὺ παρήγορον, σέμνωμα τῆς Ἑλλάδος.
 Νεῦσον τοῖς Σὲ γεραίρουσι καὶ ζῶντα καὶ θανόντα,
 Ἠγήτορα τῆς ἀληθοῦς τῆς ἐπιστήμης ὄντα,
 Στέφανον δέξαι νοητὸν, ἀπάντων τὰς εὐχὰς!

Ἐν Ζακύνθῳ, τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1901.

N. S. ZEPBOS

(Κερκυραῖος)

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
 ΥΠΟΧΡΩΣΤΗΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ἘΠΤΑΝΗΣΙΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ

[Συνέχεια.]

Ὁ τρίτος λοιπὸν τόμος τοῦ Χιώτη, ὁ ἐκδοθεὶς τῷ 1863, εἶνε ὁ πρῶτος, ὅστις πραγματεύεται περὶ τῆς ὅλης Ἑπτανήσου. Ὁ τόμος ἀρχεταί μετὰ μιᾶς εἰσαγωγῆς περὶ τῆς καταστάσεως τῶν νήσων κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ταύτῃ διορθώνει πολλὰ σφάλματα τοῦ δευτέρου τόμου καὶ διηγῆται ἄλλα νέα. Ὅμως καὶ ἡ εἰσαγωγὴ αὕτη δὲν εἶνε τελεία, ἔνεκα τῶν πηγῶν, αἵτινες ἦσαν τότε ἀγνωστοί. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γνωστῶν πολλοὶ ἦσαν τῷ φιλοπόνῳ ἱστοριογράφῳ ἀγνωστοὶ καὶ ἄλλαι παρενοήσεις, διὸ ὁ δεινὸς ἱστοριοδίφης Ἰωάννης Ρωμανὸς, ἐν τῇ μελέτῃ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φραγκοκρατίας καὶ τῶν Παλατίνων Κομητῶν Οὐρσίνων, ἦν προέταξεν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Χόλφ, Γρατιανὸς Ζώζης, ὅπερ μετέφρασεν, ἀποδεικνύει τοῦ Ζακύνθου ἱστοριογράφου τὰ λάθη.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀρχεταί ἡ ἱστορία, ἣτις ἀρχεταί ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἑνετῶν μέχρι τῆς συνθήκης τοῦ 1815. Περὶ τοῦ Ἰονίου Κράτους. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε πολὺτιμον εὐρετήριον διὰ τοὺς καταγινομένους εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Νήσων τῶν χρόνων ἐκείνων. Προσεπάθησεν ὁ φιλόπονος Ζακύνθιος νὰ περισυλλέξῃ οἰκογενειακὰ ἐγγραφα, νὰ ζητῇ ἀπὸ τὰ ἀρχαιοφυλακεῖα πληροφορίας, νὰ εὑρῇ ἀνεκδότους ἱστορίας τῶν νήσων. Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο πολὺ ἐκοπίασε καὶ πολλὰ ἐδαπάνησε. Θὰ ἦτο πολυτιμότερον, ἂν εἰς τὸ τέλος ἐδημοσίευσεν τὰ ἐγγραφα, ἅτινα ἀνήγγειλε καὶ ποτὲ δὲν ἐδημοσίευσεν. Ἡ ἱστορία τὴν σήμερον ἔχει ἀνάγκην ἐγγράφων ἐπιστήμων, ἅτινα εἶνε τὰ μόνα πειστήρια, ἢ μόνυ βᾶσις ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἐπιστήμων ἱστορικὸς δύναται νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ φέρῃ ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Ὁ δραστήριος Χιώτης ἴσως ἔνεκά τῶν χρόνων, ἢ τις οἶδε διὰ ποίους λόγους δὲν ἠρεύνησεν ὅσον ἔπρεπε τὰ ἀρχαιοφυλακεῖα τῶν νήσων. Ἐνεκα τούτου, διὰ τινὰς νήσους λέγει ὀλίγιστα καὶ πλημμελῆ. Περισσότερον ἀφηγεῖται περὶ Ζακύνθου, διότι ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν προσθήκην τοῦ Σέρρα, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρεμανδίνου, περὶ ἧς λόγον ἐποίησαμεν, καὶ ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν Κούρτζολαν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἐγράψαμεν ἀνωτέρω. Διὰ τὴν Ζίκυνθον ἔλαβε καλτέρας πηγὰς καὶ ἀπὸ οἰκογενειακὰ ἐγγραφα πολὺτιμα, ἅτινα σώζονται εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας. Μᾶς ἔλεγον ὁ ἀείμνηστος φίλος, ὅτι ἀπὸ ὅλης τῆς διακρηπούσας οἰκογενείας τῆς Ἑπτανήσου ἐξῆλθεν ἐγγράφη, ἀλλὰ πολλὰ εἰς

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

δὲ ἀπάντησιν ἔδωκαν αὐτῷ. Εἰς τὸ δυτικὸν ἀρχιεπισκοπεῖον τοῦ ἀρχιεπισκοπεῖου Κερκύρας δὲν τοῦ ἐπετράπη ἡ ἔρευνα, καὶ ὅμως τὸ ἀρχιεπισκοπεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐρευνήσαμεν, εἶνε πολῦτιμον. Ὀλίγον ἠρεύνησε καὶ τινα ἀρχαιοφυλακεῖα τῶν ἄλλων νήσων. Λέγομεν τινὰ, διότι εἰς τὰς νήσους οὐδέποτε μετέβη. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Ζακύνθιον ἀρχιεπισκοπεῖον, ἕνεκα πολλῶν λόγων, ἔκαμε ὀλίγας ἐρεῖνας.

Ὁ Χιώτης ἔπρεπε πολλοὺς κόπους νὰ καταβάλλῃ, διότι ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις προσεπάθησε νὰ περιγράψῃ ὅλην τὴν Ἑπτάνησον. Ὁ Λούντζης κατεγίνετο μᾶλλον πρὸς μελέτην τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῶν νήσων, καὶ εἶχεν ἀνάγκην ὀλιγοτέρων πηγῶν. Ἐπειτα ὁ Χιώτης ἠναγκάζετο διὰ ξένας γλῶσσας ἐνίοτε νὰ καταφύγῃ εἰς φίλους. Ὁ Ἀντώνιος Μάτεσης καὶ ὁ Παῦλος Μερκάτης τὸν συνέδραμον διὰ τὰ ἰταλικά καὶ λατινικά, ὁ Ἀνδρέας Φαραῶς διὰ τὰ ἀγγλικά, ὁ Πέτρος Μελισσινὸς διὰ τὰ γαλλικά.

Μετὰ τῶν Ἑνετῶν ἀφηγεῖται, τὰ τῶν Γάλλων, Ρωσσοτούρκων, Ἑπτανησίου Πολιτείας, Ἀγγλῶν. Εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς περιόδου ταύτης τῆς Ἑπτανησιακῆς ὑπηρεσίας δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὅσα ἔγγραφα ἱστορικὰ εἶχεν ἀνάγκην. Ἀφ' ἑτέρου ἔζων καὶ πολλὰ τῶν προσώπων.

Ὁ Χιώτης δὲν ἦτο τολμηρὸς ἐκολάκευεν ἄς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς φίλους. Ἐπὶ προστασίας ἦτο καθηγητῆς ἐν τῷ Λυκείῳ καὶ ἡ ἀνάγκη τὸν ὑπεχρέωνε νὰ εἶνε δειλότερος.

Γράφομεν ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι, ὁ Χιώτης δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τελειότερον τὸν τόμον τοῦτον. Ἐχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τοὺς χρόνους ἐν οἷς ἔγραφε τὰ ὑλικά καὶ ἠθικά μέσα, τὰς γνώσεις του, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐκείνων Ἑπτανησίων, οἵτινες δὲν ἐφείσθησαν οὔτε κόπους οὔτε μόχθους, καταγινόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἑπτανησιακῆς δόξης. Εὐτύχημα δὲ ἔθνικόν θὰ ᾖτο, ἀν εἰς ἐκάστην ἑλληνικὴν πόλιν θὰ εὑρίσκοντο ἄνθρωποι ἔχοντες τὸ ἰδεῶδες καὶ τὴν φιλοπατρίαν τοῦ Χιώτη.

Ἐν οἰκείῳ δὲ τόπῳ θὰ ἐξετάσωμεν τὸν τέταρτον, πέμπτον καὶ ἕκτον τόμον τοῦ ἀοιδίου τοῦτου Ζακυνθίου.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Δε-Βιάζης.

ΕΡΕΥΝΗΤΟ

Τὶ σῶκαμα, τί σῶφταιξα, σκληρῆ,
Καὶ τὰ στήθη μου τόσο μοῦ σπαράξεις!
Ἀκόμη κι' ἀφ' τὸ μνημῆμά σου νεκρῆ
Πετιέσαι καὶ στὰ σκότῃ μὲ τρομάξεις!

Τὸ ξέρεις πῶς σ' ἀγάπησα πιστὰ
Καὶ μεσ' στή γῆ θὰ σ' ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου
Τὸ βλέπεις μεσ' τὴν τόση μου ἐρημιά
Μιά εἰκόνα σου κρατῶ γιὰ συντροφιά μου!

Τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μὲ αἷμα βάφω
Κι' ἀδιάκοπα τὸ θάνατο ζητῶ,
Νὰ σ' ἀνταμώσω γλήγορα στὸ τάφο,
Στὰ στήθη μου σφιχτὰ νὰ σὲ κρατῶ!

Τὰ χεῖλή μου νὰ σμιζῶ στὰ δικά σου
Καὶ μὲ καρδιά ἀφ' τὸν ἔρωτα ἀναμμένη,
Στὴν παγωμένη νὰ γύρω ἀγκαλιά σου
Γιὰ νὰ ζηλεύουν ὅλοι οἱ πεθαμένοι.

Ἀθήναι: τῆ 17 Σεπτεμβρίου 1901.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Σ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Ἡ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ

— Εἶμαι ἀδιάλλακτος, κύριοι, ἔλεγεν ἡ Ἐλένη Δελαπρεβαλὲ, νεαρὰ χήρα, ἀριθμοῦσα μόλις εἰσοσιδίῳ Μαῦτος, μ' ἓνα τόνον σοβαρὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπόδιζε νὰ ἐπανθῆ ἐπὶ τῶν κερασίνων χειλῶν τῆς μειδίαμα εἰρωνικώτατον. Ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ μου(αἱ κακαὶ γλῶσσαι μιὰ φορὰν ἔλεγον, ὅτι ὅταν ἐξῆν ὁ μακαρίτης ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅλα!) δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπῶ συγχρόνως δύο πρόσωπα, καὶ ἔπειδὴ ὁ νόμος μοῦ ἀπαγορεύει νὰ σὰς νυμφευθῶ καὶ τοὺς δύο ἀποφασίζω:

Ὁ Ἐκτῶρ καὶ ὁ Ἀργάνδος ἀλληλοεκυττάχθησαν ἀνψύχως, καθὼ γνωρίζοντες τὶ σημαίνουν ἀποφάσεις γυναικεῖαι!

Ἡ Ἐλένη ἐπανελάβε γελῶσα:

— Αὔριον μεταμεσημβρίαν — ἡ θελκτικὴ χήρα, βλέπετε, ἤθελε τὸ τοῦ ἀφίσην νὰ σκεφθοῦν τὴν νύκτα — εἰς τὰς δύο θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν πύλην τῶν Βαρσαλλῶν, ὁπόθεν θὰ μιστῆθαίνο περὶ εἰς τὸ Λαυδερνῶ. Ἐκαστος θὰ πάρῃ ἐν δεξιῶν, τὸ ὅποιον θὰ θεωρήσῃ καὶ ὑ-

πογράψη ὁ ἐκεῖ δήμαρχος καὶ ὁ πρῶτος ἐπανελεύθων εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ θεωρήσῃ καὶ υπογράψῃ ὁ ἐκεῖ δήμαρχος καὶ ὁ πρῶτος ἐπανελεύθων εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ εἶνε ὁ εὐτυχὴς σύζυγός μου. Ἐπιδοκιμάζετε τὴν ἀπόφασίν μου;

— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! Ἐπανελάβον καὶ οἱ δύο νέοι, εὐτυχεῖς, ὅτι ἡ χαριτόδωτος χῆρα δὲν τοὺς ἐζήτησέ τι σπουδαιότερον καὶ δυσκολότερον.

×

Τὴν ἐπομένην, πιστοὶ εἰς τὸ ρανδεβοῦ καὶ οἱ τρεῖς, εὐρίσκοντο εἰς τὴν πύλιν τῶν Βερσαλλιδῶν, χάρις ὅμως εἰς τὴν ἀκριτομυθίαν τοῦ Ἐκτορος, πλὴν αὐτῶν, παρευρίσκειτο ἐκεῖ πλῆθος κόσμου καὶ ἀστυνομικῶν κλητῶν, λαβόντων γνῶσιν τῶν διατρεχόντων διὰ τῶν ἐφημερίδων, οἱ ῥεπότερ τῶν ὁποίων ἔμαθον τὸν ἀγῶνα δρόμου ποῦ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς δύο ἀντεραστὰς ἡ Ἑλένη.

Καὶ ὁ κόσμος παρετήρει μετὰ περιεργείας πότε τὸ μῦλον τῆς Ἐριδος καὶ πότε τοὺς δύο δρομεῖς.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῶμεν ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη ὀλίγον ἐσκοτίζετο διὰ τὴν συρροὴν τῶν περιέργων, οἱ ὅποιοι ἄλλως δὲν ἐχώρταινον θαυμάζοντες τὸ κάλλος τῆς. Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξευρεν ἡ εἰκοσιδιετῆς χῆρα μας, ἥτις ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς ἄμμου μίαν γραμμὴν, ἐφ' ἧς ἦλθον νὰ σταθοῦν οἱ δύο μνηστῆρες.

Ἐπειτα ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη καὶ τοὺς δύο νὰ μὴν εἶνε ζηλότυποι τοὺς ἐφώταξε: Καλὸν θάρρος, ἐμπρός, κύριοι! καὶ ἡ φράσις αὕτη παρέφερε τὸ πλῆθος εἰς χειροκροτήματα ραγδαία.

Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Ἀρμάνδος, εἰς τὴν καρπὴν τῆς παρόδου ἐξηφανίσθησαν μετ' ὀλίγον ἐν μέσῳ νέφους κονιοροῦ, ἐνῶ ἐρυθρὰ ἐξ εὐχαριστήσεως, μετὰ τὴν καρδίαν ἐκ τῆς συγκινήσεως πάλαιουσαν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπίεζε τὸ μανδύλιόν τῆς.

— Θεέ μου, πόσον εἶνε τρελλοὶ οἱ ἀγαπῶντες!... Κτήνη ποῦ εἶνε οἱ ἄνδρες! εἶπε τὸ ἐσπέρας κατακλινομένη.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ἐκτωρ εἶχε περάσει τὸν Ἀρμάνδον κατὰ ἓν χιλιόμετρον. Τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν μεσημβρίαν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς χιλιομέτρου ἐφαίνοντο ἀμφότεροι μικροὶ. Τὴν ἐσπέραν ἡ ἀπόστασις εἶχε διπλασιασθῆ. Ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ φεβούμενος ὑπερφαλάγγισιν τοῦ ἐχθροῦ ἐπέσπενσε τὸ δῆμά του.

Τέλος ὁ Ἐκτωρ ἀπνύθηνεν εἰς τὴν Ἑλένην τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

«Εἶμαι εἰς Λανδερνῶ, κουρασμένος, ἀλλὰ νικητὴς! Ὁ δήμαρχος ἀπουσιάζει — Αὔριον θεώρησις — Σὰς λατρεύω.»

Ἡ Ἑλένη ἀπάντησεν ἀμέσως:

«Ἀναπαυθῆτε ἐπὶ τῶν δαφνῶν σὰς. Ἀπὸ χθὲς εἶμαι ἡ κυρία Ἀρμάνδου Σαιν-Μαλὴν. — Τὸν ἀγαπῶ.»

Ἐξηγήσις.— Ὁ Ἀρμάνδος ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ τρελλὸς νὰ μεταβῇ εἰς Λανδερνῶ, ἐνῶ ἡ Ἑλένη πλήττουσα ὀδυρόναχη εἰς τὸ Παρίσι ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ ἀναπτύσσουσα σχέσεις μετὰ τρίτου τινός.

Καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἐξῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν.

Πρῶτον συμπέρασμα.— Κάλλια ἐνὶ καὶ σὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.

Δεύτερον συμπέρασμα.— Αἱ ἀναγώστριαί μας ἔχουν ἀρκετὸν πνεῦμα διὰ νὰ ἐκτιμήσουν τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶνε κ ν ε ῖς ἐδ. ἀλλακτικῶς.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἐγγράματα καὶ Δημοσιεύσεις

— Ἐν βιβλίῳ φέροντι τίτλον «Adieu a la Grèce» καὶ δημοσιευθέντι ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῆς γνωστῆς λογίας ῥωσίδος Σοφίης Βακουίν, κολλυκευτικώτατος ὄσφ καὶ δίκαιος πλέκεται ἔπαινος ὑπὲρ τῆς εὐγενεστάτης καὶ ὅλης καρδὴν δεσποίνης Ματθίλης Γ. Κουτσογιαννοπούλου, παρὰ τῆ ὁποίας ἐπὶ μῆνα ἔλοι ἐφιλοξενήθη ἡ ἀνωτέρω ῥωσὶς καὶ τῆς ὁποίας ἡ μοναδικὴ φιλοξενία πρὸς πάντα διερχόμενον ἢ παραμένοντα ἐνταῦθα σημαίνοντα ξένον ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα θέλουσι παρκασιεῖν παρ' ἡμῶν ὄντως παροικιακά.

— Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 129 φύλλῳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐγκρίτου συναδέλφου «Ἀ γ ῶ ν ο ς» ἀνεγνώσαμεν τὴν περὶ τῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Ῥωμανίας ἐμβριθεστάτην διάλεξιν τοῦ σοφοῦ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου Καθηγητοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου, δι' ἧς ἐν ὀλίγαις γραμμαῖς ἐκτυλίσσειται ἡ ὅλη ἱστορία τῶν δύο ὀμαιμόνων λαῶν.

— Τὸ ὑπὸ τὴν δεξιάν διεύθυνσιν τοῦ λογίου συναδέλφου κ. Π. Χρυσανθοπούλου τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις λαμπρὸν περιοδικὸν «Μ ο υ σ ε ἰ ο ν» γίνεται καθημερινὴ ἐφημερίς, πολιτικὴ, φιλολογικὴ, καλλιτεχνικὴ κλπ. ὑπὸ τὸν τίτλον «Φ ρ ο υ ρ ὀ ς». Θεομύοτατα συλλεγόμενα τὴν ἀπόκτησιν τῆς συναδέλφου ταύτης.

— Ἐξεδόθη καὶ τὸ 23ον φύλλον τοῦ ἐγκρίτου ἐν Ἀθήναις περιοδικοῦ «Π α ν α θ ῆ ν α ι α», οὗ περιεχόμενα τὰ ἐξῆς: Ν. Δ. Πάππου. Τὸ ἔργον ἐνὸς γίγαντος. — Γ. Μαρκοῦ Ἡ ἀπλὴ γλῶσσα — Ἀνατὸλ Φράνς, Οἶσις. — Ζ. Α. Παπαντωνίου, Νυχτογέννημα. | Θεοδώρου Βελλιαρίτου. Τὰ Μετέωρα. — Ἐρνεστ Χάρτ. Μικρὰ διηγήματα (μετάφρασις Α. Π. Κ.) — Α. Φιλανθρωπίνου Ἡ οἰκογένεια εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἰψίν. — Τὸ Ἰ Δεκαπενθήμερον. Γράμματα — Τέχνη — Ἐπιστήμη — Εἰκόνας Lorenz Gaden, Ριχάρδος Βάγνερ — Γ. Ν. Ροῦλ κ. τ. α. Δελέρυ. — Μετέωρα Βαρζ λαίμ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ρώνου.
 — **Δακρυών** ἢ **Δακο(υ)ρού** (Da Coron) = Οἰκ. ἐν Ζακ. κατὰ τὴν III' ἐκστ. (Ἡ οἰκ. Δακο(υ)ρού ἔχει παρεπώνυμον καὶ Τόφ α-λ ο υ).
 — **Δακούζα*** (w) = Οἰκ. ἐν Ζακ. σωζομένη μέγρι τῆς III' ἐκστ.
 — **Δακρίζω** = Δακρού.
 — **Δάκρου** (τό) = Δάκρου, δάκρου. || **Χύντω** δάκρου = Δακρυ(ζω)ρσεν.
 — **Δακρουσιμένος** = Δεδακρυσιμένος, ἔδδακρυς, δακρυ(ρρῶν)χέων.
 — **Δαλακουτίλα*** (Dall' Achilla) = Οἰκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῳ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1624.
 — **Δαλδίσκου*** (Dalvasto) = Οἰκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῳ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1578.
 — **Δαλδίσκος ἀνάτος** (Da Legge donato) = Οἰκ. τῶν Προβλεπτικῶν Ζακ. (ἀνώνυμ. 1504—Οκτώβριον 1556).
 — **Δαλλοσόδου** (Dallaportita) = Οἰκ. ἐν Ζακ. ἐκ τῆς Πνεύτας ἐν Ζακ. (1839) καὶ Πνεύτ. οἰκ. ἐκ Κεφαλληνίας.
 — **Δαλλυδίου*** (Dal mare) = Οἰκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῳ Ζακ. ἐκλιπούσα πρὸς τοῦ 1574. Ἀλλὰ

καὶ ἑτέρα ὀνόματα οἰκ. ἐν Ζακ. ἀπαντᾷ τῇ III' ἐκστ.
 — **Δαλμυδέγιου** = Οἰκ. ἐφευῆνη ἐν Ζακ. ἀπὸ τῆς I ΣΤ' ἐκστ.
 — **Δαλόστρου*** = Οἰκ. ἐν Ζακ. τέλη τῆς III' ἐκστ. ||
 Δ. Σπυρίδιων ἱερολογίτης, ὅστις προσβλήθεις ὑπὸ σφαιρίας, κατὰ τὴν ἐν Σκουλένη ἔφοδον τῶν Τούρκων, εἰς τὸν θωρακισμὸν ἐπώμαζε τὸ τραῦμα αὐτοῦ διὰ τῶν ρακῶν τοῦ χιτῶνος του καὶ ἐξηκολούθει πολέμων, ἕως οὗ ἀποπνιγμένος ὑπὸ τῆς ἀκατασχέτου ἀμφοραγίας ἀφῆκε νὰ εἶναι τὸ αἷμα αὐτοῦ, δι' οὗ μάλιστα ἐγράψε πρὸς τὴν μητέρα του, ἵνα εὐχηθῆ αὐτῷ, θνήσκοντι πρὸς πατέρα. (Πουκεβίλλ. Ἱστορία τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως).
 — **Δαλουκοῦ** = Τοπ. εἰς περ. Χ. Μαρτιῶν.
 — **Δαλυβίτου D' Alivise** = Οἰκ. ἐν Ζακ. ἐξ Ἰταλίας κατὰ τὴν III' ἐκστ.
 — **Δαλώκα*** (D.J' Oca) = Οἰκ. εὐγ. ἐν Ζακ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Χρυσοβίβλῳ Ζακ. ἐκλιπούσα τῷ 1601. Ἄλλη οἰκ. ὁμώνυμος ἐσώζετο ἐν Ζακ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκστ.
 — **Διμάλι** (τό) = Βοῦς νεαρός, ταυρός.
 — **Δαμασκηνού*** = Οἰκ. ἐν

χούσαι ὀνομασίας. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐρευνῶμενοι, αἱ διάφοροι ὀνομασίαι τῆς Ζακ. ὡς Ψωφίς, Κοσσιόπη, Ἰρία, Ἰερουσαλὴμ, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ ρηθείᾳ ἱστορίας, δυνάτον νὰ ἦσαν τόσα πολίχνια ἢ κωμοπόλεις, κείμενα εἰς διάφορα τῆς νήσου σημεῖα κατὰ τοὺς ἀρχ. χρόνους. Ἡ ὀρεινὴ κωμὴ Ἐξωχώρα, αἱ τοποθεσίαι Παλροχώρα ἐν Μουζάκη, Παλροχώρα καὶ Παλροχώρα ἐν Ρωμῆρη, ἔθθα ἀπέμειναν ἔγνη τινὰ οἰκοδομῶν, Παλροχώρα ἐν Τραγιάκι, Παλροχώρα ἐν Γερκακί, τὰ ἐρείπια οἰκοδομῶν ἐν δάσει τινὶ τῶν Ὀρθονιῶν δὲν ἄγρουσι ἴσως εἰς τὴν σφαιρίαν, ὅτι ἦσαν τῶσαι πόλεις, ὧν ἡδὴ μόνον τ' ὄνομα ἀπέμεινε; Δὲν ἰδύνατο ἡ κωμὴ Γύρι νὰ εἴνε ἡ πόλις Ἰρία, ἥς μόνον ὀνομαζέτω καὶ τὸ παρεπώνυμον Ἐξωχώρα δὲν ἰδύνατο ἐπίσης νὰ εἴνε, ἡ Ἰρία ὑπ' ὀψινδραζομένου, ὅτι ἐκ τῆς παλαιᾶς σημειώσεως; ἐλημμένης ἐκ τῆς Βαλαρσεσέου καταγραφῆς τοῦ 1516 ὑπ' ἑμοῦ σημειωθείσης ἐν σελ. 27 (ὅπισθεν) προκύπτει ὅτι ἠνωμένοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἐξωχωρῶν καὶ Γύρι ἀπέπελουν 17 οἰκογενεῖας; Ἡ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐθεωρεῖτο Ἐξωχώρα καὶ Γύρι ἐν διαμορισμῷ καὶ μίξιμῳ περιφέρειται ὅτι ἐπίσης ὅτι

τῆς κώμης Γύρι, οὗσης τῆς ἀρχαίας Ἰρίας, κατὰ τινὰ συνδυασμῶν οἱ κάτοικοι κατέλιπον ὀλοσφραῖς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐγκαταστάθησαν ἐν Ἐξωχωρᾷ καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ ρηθείᾳ καταγεγραφεῖσθαι ἀναμῖξ γενομένη θείση κατὰ τὴν ὁλόκληρον τὴν φωνήν καὶ Γύρι κατοικουμένων Ἐξωχωρᾷ καὶ Γύρι κατοικουμένων οἰκογενειῶν. Ἀληθές ὅτι ἡ παραγινετική τοποθ. Γύρι κεῖται μακρὰν τῆς Ἐξωχωρᾶς ὅμοιας αἰ ὑποθέσεως, ὅτι μετὰ τῶν δύο τούτων κωμῶν παρεμβάλλεται ἡ τῆς Λούχας, ἀλλὰ τὴς δύνανται νὰ γνωρίζῃ ποῖα περιστάσεις συνέτρεξον κατὰ τοὺς ἀρχ. χρόνους, ὥστε οἱ κάτ. τῆς Γύρι (Ἰρίας) καὶ τῆς σημερινῆς Γύρι ἦτο ἐν μόνον ἐξάρτημα καὶ τὰν ἀπέμεινε; Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αὐταὶ στηρίζονται ἐπὶ μόνον τῆς ὀνομασίας Γύρι. Ἔως παρεφθαρμένης ἐκ τῆς Ἰρίας, δύνανται ἐπιστήσασθαι τὴν προσοχὴν τοῦ βουλομένου νὰ γράψῃ περὶ τῆς ἀρχαιολογίας Ζακ. ἐκλιπούσας. — Γύρισε ὄος μου μία ματιὰ (καὶ τὸ Θεὸ φοβήσου καὶ ἰδὲς πῶς μ' ἐκατάντησε ἢ ἀγάπη ἢ ἰδική σου. — Δημ. διστιχον.
 — Γύριομα (τό) = Στροφή, ἐπάνοδος, ἐπιστροφή. || γ. (φορέματος) = Ἀναστροφή, εἰς τουναντίον στροφή.
 — Γυρισμένος = Ἐπανελθών ||

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
 ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΟ ΛΑΔΕΥΕΙΟΥ

—(φόρεμα) = Έζανιάστρωσον.
 — Γυιοτός = Έλαιοειδής, έζανιάστρωπος.
 — Γυγμένοσ = ή (γυγτός) = Κυρτός, επικυμπής, καμπύλος, τοξοειδής, ζειτανοειδής, συγκυκλυμένος.
 — Γυρολόγος = Έμπροσθε περιφερόμενος άναχτός πόλεις και κόμας και πόλων προματεύας.
 — Γύρος (ό) = Κύκλος, περιφέρεια, στεφάνη, γύρος || (ό γ. τση πόδας, (τροχού) = Άψις, άντυξ, έτυς, σώντρον (τν) ασπίου) = Τηλίξ.
 — Γύρω = Πέριξ, κύκλω ||
 Γύρω-γύρω τ' άλωνάκι (φρ.) = Προς τους περιεργούμενους και ζήτοντας πρόγυλά τι άπωλασθέν.
 — Γύφτικα (τά) = Τοποθ. έξωθεν της πόλεως, παγήσιον του Άγ. Ιωάννου του Πουζέλη.
 — Γύφτος = Βοσκός ή Άθιγγανός (θηλ.) γύφτισσα.
 — Γυφτοκάντρονο(τό) (1629) = Τοπ. έν τη συνοικία Ευαγγελιστριάς, ένθα ήσαν οικίαι του Πλακίτησου, Μούμουρα, Σαυδηρίνη και σπουών ό ν. της Άγ. Παρκεσενής.
 — Γυφτοκόρυθο ή Κατακούλιασ = Είδος σπαρλιάς.
 — Γυφτοπουλιά = Είδος σπαρλιάς.
 — Γύφτου = Οικ. έν Ζακ.
 — Γύψου (Όρ. Βοιωμένοι).
 — Γυψόλιθο = Τοπ. έν τση όπότε τά δύο γράμματα ντ προσέ-

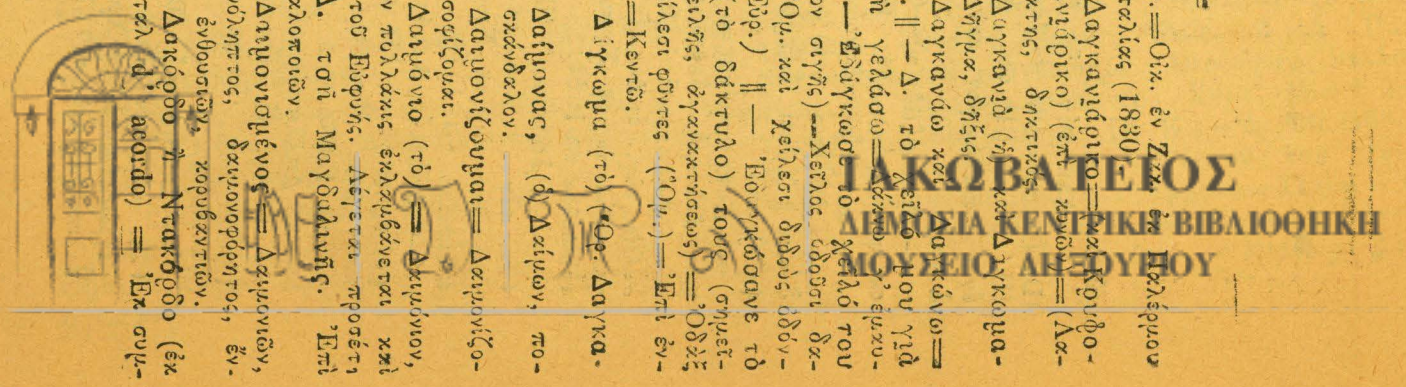
περ. προαπειλοσ Καλαμάρι είς παρχαλίαν Δαγλαξή, όνομαστή έν τση ιστορίαι της Ζακ. καθότι, τώ 1821, ψηθέντος είς την έκει παραλίαν Άλγερινούσ πολέμου του πολίου, καταδιωχομένου ύπο παλίων έλληνηκών, οι κάτοικοι των πέριξ χωρίων έβάλον καρτά των έν αύτώ Τούρκων και συνεπλάκισαν μετά του σταθέντος άγγλικού στρατ. άποσπάσματος φονεύσαντες ένα άγγλον στρατιώτην και πληρώσαντες τον μηχανισμόν Ράιτ. (Όρ. και Χ. Τόμ. Α. Ιστορίας Τόμου Κράτους σ-419).
 — Γωδία (ή) = Ειδώλια, όσην σύχαιοτος, προσεργόμενη έξ άνθεών ή μύρων.
 — Γωνιά (ή) = Ερτία. || Γωνία (Τεκτ. έργ.) = Γνώμων, κανών, στύβηλη.
 — Γόπια (ή) (γθ.) = Βόαξ, βώξ.

Α.

Τό δ.
 1) Ένθαλάσσεται α.) προς τό γ. ώς γα, άντι διά. — β.) προς τό ζ. ώς ζακαδι, άντι δοσάς. Ούτω και παρ' άρχαίους ζυός, Ζεύς, άντι θυός, Δεύς. — γ.) προς τό θ, ώς συνείθησι, άντι συνείθησις. — δ.) προς τό ν. ώς δνω, άντι διδά και έ.) προς τό τ και μάλιστα, άντι όπότε τά δύο γράμματα ντ προσέ-

πονται ώς τό ιταλ. d, ώς μάτταλος, ματτύλι, σφεντόνα (πφρ. maldos, madigli, sfedona), άντι μάτταλος, ματτύλιον, σφεντόνη.
 2) Αποβάλλεται ώς βολύμι άντι μόλυβδος. Ούτω και παρ' άρχαίους μόλυβδος, πάτις, άντι μόλυβδος πάτιοσσι.
 3) Προσλαμβάνεται, ώς έπιτεκτιών δείξωσ είς τινα μόριζ, ώς άποδεικεί, έδεικεί, άντι έκείθεν, έκει, γδύμυός, γύμνοσσιάνιοτε προσετίθεται γάρον ευφωτίας, ώς γα δαίτο, άντι δι' αύτό, μεδαιτονε, άντι με αύτόν.
 — Δά (μόρε) = Δή.
 — Δαδά ντι Ρουάτικα* (Da Val di Rustica) = Οικ. έν Ζακ. έξ Κορσικής τση ΙΗ' έκατ.
 — Δαδαλάγου ή Νταδαλάγου = Οικ. έν Ζακ. καρτά την ΙΗ' έκατ.
 — Δαδαγία* = Οικ. έν Ζακ. καρτά την ΙΕΤ' έκατ.
 — Δα βενέτοια* (Da Venezia) = Οικ. εύγ. έν Ζακ. έξ των έγγεγραμμένων έν τση Χουσοβίβλω Ζακ. έκλιποσσε τώ 1598.
 — Δαβίλια* (D'Avilla) = Οικ. έξ Ιταλίας έν Ζακ. καρτά την ΙΗ' έκατ.
 — Δαδόνο* (Da Bono) Θωμδ. — Οικ. έν Ζακ. έξ Μεσίτης (1831).
 — Δάγγεάο* (D' Angelo) Ιω.

ίννου. = Οικ. έν Ζακ. έξ Μεσίτησ Τραλίς (1830)
 — Δαγκανίδικο = Δαγκανίδοδαγκανίδικο (έντ χωρία) = (Δαβσο) δίκτης, δικτηκος.
 — Δαγκανιά (ή) και Δαγκογυατία = Δηγμα, δηγίς.
 — Δαγκανάω και Δαγκανώω = Δάκνω. || — Δ. τό δεικό μου γιά ή μη γελάσω = Δάκνω' έμυζόντων. || — Έδάγκασε = τό χελάό του (σημειον συγκής) = Χείλος οδοσσι δατών. (Όμ. και χείλασι διδοός υδόντες (Εύρ.) || — Έογκάσσανε τό χέρι (τό δάκτυλο) τουσ (σημειών άπειρήσ, άγνοσκτηρήσεωσ) = Όδξ έν χείλασι φύντες (Όμ.) = Έπι έντόμων = Κέντω.
 — Δαγκωπα (τό) (Όρ. Δαγκανιά).
 — Δαίφονας, (δ) Δαίφων, πομήρος, σκάσάκλον.
 — Δαιμονίζουγα = Δαιμονίζουμα, σοφίζουμα.
 — Δαιμόνιο (τό) = Δαιμόνιον, δαίμων πολάκας έλαζήδένεται και έντι του Εύφωής. Δέεται προσέτι και Δ. τση Μαγδαλινης. Έπι σκαυόλοποισών.
 — Δαιμονομένος = Δαιμονίων, δαιμονόμητος, δαιμονοφορητος, ένθουσ, ένθουσάω, κοροδέντων.
 — Δακόδο ή Ντακόδο (έν του ιταλ d accordo) = Έκ συμ-

— Τύποις Κοντόγιωργα ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς πόνημα τοῦδ' ὄντως ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως γνωστοῦ λογιῶν κερκυραίου κ. Νικολάου Σ. Ζερβού, φιλολόγου ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβολὴ εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς Κερκύρας, ἦτοι ὁ φιλολογικὸς βίος τοῦ κλεινοῦ Κερκυραίου ἱστοριογράφου Ἀνδρέου τοῦ Μουστοξύδου μετὰ πολλῶν σημειώσεων λιθθισῶν ἐκ χειρογράφων τοῦ πολλοῦ ἐν μεσαιονοδίφαις Ἰωάννου Α. Ρωμανοῦ». Τὸ πόνημα τοῦτο γεγραμμένον ἐν γλαφυρῇ γλώσσῃ καὶ ἱστορικῇ ἀκριβείᾳ ἀφιερῶν ὁ μουσοχαρῆς φίλος τῷ ἀξίῳ κ. Ἄντωνίῳ Δ. Μακρῇ, Δημάρχῳ Ζακυνθίων.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΕΙΣ

— Ὡς εἶχομεν ὑποσχεθῆ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ μας, κατωτέρω δημοσιεύομεν τὰς προσφωνήσεις τῶν ἀξίῳ συμπολιτῶν, μας κ. κ. Δ. Θ. Σωμερίτου δικηγόρου καὶ Ι. Θωμοπούλου ἱατροῦ εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἀειμνήστου **ΙΟΥΛΙΟΥ ΓΑΛΒΑΝΗ**.

Προσφωνήσις Δ. Σωμερίτου, ἐντολῇ τοῦ Δήμου Ζακυνθίων.

«Κατατίθηναι τὸν στέφανον τοῦτον, ἐντολῇ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος σου, ὡς θεορῆν ἐκδήλωσιν τῆς εὐλαβοῦς ἐκτιμήσεως καὶ ὀλοψύχου εὐγνωμοσύνης, ἣν σύμπας αὐτῆς ὁ λαὸς διέτρεφε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου σου, καὶ τῆς θαυμάτης θλίψεως, ἣν ἤσθάνθη ἀφ' ἧς, ὡς θεορῆν κερκυνὸς ἐν πλήρει αἰθρίᾳ, κατέπληξεν αὐτὸν ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις τῆς ἀπωλείας σου. Καὶ εὐλόγως, διότι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου, εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν σου ἀξίαν, περιφανῆ συμπολίτα, ἀπέδοτο τὴν ἰδιότητα οὐχὶ ἀπλῶς τοῦ ἱατροῦ, ἀλλὰ τοῦ σωτήρος· εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ γοητευτικῶς εὐγενῆ μορφήν σου, διέβλεπε τὸ διηνεκὲς ἔαρ, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν αἴθριον τῆς γενεθλίου αὐτοῦ ὄριζοντα· εἰς τὰς πράξεις σου τέλος καὶ ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐπιστήμονος, ἐν αἷς προσεῖχεν ἡ μόνη ἀληθῆ συνεπάγουσα δόξιν ἀγαθοεργία, ἀνεύρισκον ἀσφαλῶς τὸ βάλσαμον τῆς θαυραλγοῦσης ψυχῆς του, καὶ ἀνέπνεε τὸ ἡδύοσμον ἄρωμα, τῶν ἀειθλῶν λειμῶνων καὶ εὐδύσμων ἀνθέων τῆς πατρίδος του.

Ὡς τοιοῦτον, ἡ πατρίς ἡ ἀξιωθεῖται νὰ σοὶ χορηγήσῃ τὴν ἀνατολήν τοῦ βίου σου, μετὰ λυγμῶν κρηδίας καὶ ἀνυποκρίτου θλίψεως, δι' ἐμοῦ σήμερον κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, τὸν ὕστατον δίδωσι μητρικὸν ἀσπασμόν.

— Προσφωνήσις Ι. Θωμοπούλου καταθέσαντος στέφανον ἐκ τεχνητῶν ἰουλίων μετὰ λευκῶν ἀνθέων ἐν τῷ μέσῳ τῆς κορυφῆς καὶ λευκῶν μεταξωτῶν ταινιῶν, φερουσῶν τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ ἐν Ζακύνθῳ ἱατροὶ τῷ περιφανῇ αὐτῶν συναδέλφῳ Ἰουλίῳ Γαλβάνῃ».

«Ἐξ ὀνόματος καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἱατρικοῦ σώματος, οὐτινος σέμνωμα ἐτύγγανες σοί, Ἰούλιε Γαλβανῆ, τῷ διακρητεῖ ἐπιστήμονι, τῷ κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπῷ καὶ ἀφιλοκέρδει ἱατρῷ τῷ εὐλοκυνεστάτῳ καὶ προσηνεστάτῳ συναδέλφῳ τὸν στέφανον τοῦτον κατατίθηναι».

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Χθὲς ἑσπέρας περὶ τὴν 7ην ἐγένοντο παρὰ τῶν ἐνταῦθα ἠλεκτρικῶν σταθμῶν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς πόλεως. Λυπούμεθα, διότι μὴ παρευρεθέντες, ἀδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν περισσότερας περὶ τῶν ἐγκαίνιων τούτων πληροφορίας.

— Χθὲς ἑσπέρας κατὰ τὴν ὥραν 8,5' δυνατὸς σεισμὸς παλαμίας, εὐτυχῶς ἀνευ τινὸς ἀπευκταίου, συνεκλόνησε τὸ ἔδαφος τῆς νήσου μας.

— Τὴν νύκτα τοῦ προχθὲς Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν πυρκαϊὰ ἐκρχεῖσα ἀπετέφρωσε τὴν ἐν ἀσφαλὲϊ ζυλαποθήκην τοῦ κ. Ἰ. Φέξη.

— Σήμερον κατατάσσονται οἱ κληρωτοὶ τῆς ἐνεστῶσης ἀπογραφῆς τοῦ νομοῦ μας ἀνερχόμενοι εἰς 351.

— Ὑπογράφεται κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ἐν Λονδίῳ ἀγγλικῆς ἐταιρίας Οὐίλσον ἡ σύμβασις περὶ παραχωρήσεως τῶν ἐνταῦθα πετρελαιοφόρων πηγῶν. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κύρωσιν τῆς συμβάσεως ταύτης, θ' ἀποσταλῶσι μηχανικοὶ δι' ἐπιτοπίους μελέτας.

— Εἰς τὸν ρέκτην καὶ ἀγαπητὸν συμπολίτην μας κ. Ἀνδρέαν Δ. Πιράσχην παρεχώρηθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Δήμου καὶ ὑπὸ ἀξιοχρεῶν ἐγγυητῆν, τὸ ἀκριβὲς ἀνακαινισθὲν δημοτ. θέατρον δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον 1901—1902. Ἡ ἐναρξίς γενήσεται ἐντὸς τοῦ β' δεκαημέρου τοῦ Νοβρίου, θὰ δοθῶσι δὲ τρία εἰδῆ παραστάσεων μελοδραμάτων καὶ μελοδραματιῶν, ἐν οἷς τὰ *Tosca, Bohème, Gioconda, Manon, Cavalleria rusticana, Pagliacci, Faust, Carmen, Fra Diavolo, Barbieri di Siviglia*.— *Babbeo l'intrigante, Crispino e la Comare, Campana di Corneville* κτλ. κτλ.

— Μετὰ τριακονταετῆ περίπου λίαν εὐδόκιμον, εὐσυνειδήτην καὶ καρποφόρον διδασκαλίαν, ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας ὁ εὐκαίτερος δημοδιδάσκαλος τῆς α' δημοτ. Σχολῆς ἀρρένων κ. Ἰωάννης Λεονταρίτης, ἐκφραστῆσις ἄμα αὐτῷ τῆς Βασιλικῆς εὐχρηστικῆς.

— Ἀπόλυτος κηρύσσεται ἡ ἀνάγκη τοῦ καθαρισμοῦ ὅλων τῶν παραποταμιῶν μερῶν, Νεοχωρίου, Ἀγ. Χαράλαμπος, Ἀγ. Γερμανίου, Ἀγ. Ἀθνασίου, ἐργοστασίου Κοργικίντη καὶ Ἀγ. Δικταρινῆς, τὰ ὅποια κυριολεκτικῶς μετεβλήθησαν εἰς τόσας μολυσματικὰς καὶ νοσογόνους ἐστίας, λίαν ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς περίεξ οἰκούντας, δικαίως ἄλλως τε καὶ διὰ τοῦτο παραπονομένους. Πρέπει νὰ ληφθῇ σύντομος μέριμνα καὶ πρόνοια περὶ τοῦ καθαρισμοῦ τούτου, διότι, ἐκτὸς τοῦ κινδύνου τῆς ἐπιπέφους τῆς πανώλους, ἐκρχεῖσης, ὡς γνωστὸν, ἐν Κων/πόλει καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς ὁποίας διάφορα ὑποδεικνύουσι μέτρα αἱ συναδέλφοι καὶ ἰδίως ἡ «Ἐλπίς» ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν ἀνωτέρω μερῶν σιγνότερα προσβάλλοντι ὑπὸ τυρετῶν καὶ ἄλλων νοσημάτων, ὧν τὴν ἀφορμὴν δύναται τις νὰ ζητήσῃ εἰς τὰς ἀνωτέρω μολυσματικὰς ἐστίας. Ἡ δημοσιογραφία ἐκτελεῖ τὸ καθήκον τῆς, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ αἱ Σεβαστὰ Ἀρχὰ θὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἴδιον καθήκον ἐν τῇ πατριωτικῇ αὐτῶν μερίνῃ.

— Παρὰ τῶν ἐνταῦθα Κηραστῆν καὶ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς, διαβέβηται ταχυτικῶς ὑπὸ ἀλλοῦ ὁ ἐκ τῶν ἀρί-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΝΗΡΟΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ 10ης ΙΟΥΝΙΟΥ

στων καὶ λαμπρῶς μεμορφωμένων νέων συμπολιτῶν μας κ. Χρῆστος Σ. Μπαχώμης.

— Ὁ Ἄνδριάς τοῦ ποιητοῦ Δ. Σολωμοῦ ἀπεφασίσθη ἵνα ἐγερθῆ πρὸς τὴν Δυτικὴν πλευρὰν τῆς πλατείας Γεωργίου Α. μεταξὺ καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀποθηκῶν Ζέζα καὶ Εὐαγγελιστοῦ.

— Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος εὐχρηστίθη ν' ἀπονεύμῃ τὸ παράσημον Ὁσμανικὸν εἰς τὸν διακεκριμένον καὶ ἐντιμον συμπολίτην μας κ. Κωνστ. Δ. Βοῦλτσον, ἀντισυνταχὴν τοῦ Πυροβολικοῦ καὶ Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

— Λαμπρότατον καὶ πληρέστατον ἐπιδοκιμάζομεν τὸ μέτρον, ὑπὲρ οὗ συναγορεύῃ ἡ ἀξιότ. συνάδελφος «Ἐλπίς» περὶ κατοργήσεως τῆς πενθήμου κωδωνοκρουσίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι αἱ ἀρμόδιαι Ἀρχαὶ δὲν θὰ βραδύνουσιν ὅπως καταργήσωσι, διὰ σχετικῆς δικτάξεως, τὸ τόσῳ ταραξίνευρον τοῦτο ἔθιμον.

— Τὸ Σάββατον διήλθεν ἐντεῦθεν ἐξ Ἀθηνῶν ἐρχόμενος ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνός, ὃν ἀποβιβάσθη καὶ ἀδυνατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας Διονυσίου νὰ παρευρεθῆ, ἅτε διαμένοντος ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὑπεδέχθη ὁ Ἐφημέριος τῆς Μητροπόλεως αἰδ. κ. Ὀμηρος Περράτης καὶ συνάδευσε μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου, ἔνθα ἡ Α. Σ. ἠπάσθη τὸ ἱερὸν Λεῖψανον καὶ εἶτα ἐπιβιβάσθεις ἀνεχώρησεν εἰς Κεφαλληνίαν ἐν μέσῳ γενικῆς κωδωνοκρουσίας.

— Ἀφίκετο ἐνταῦθα, ὅπως διέληθ' ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐπ' ἀδείᾳ παρὰ τῇ σεβαστῇ αὐτοῦ οἰκογενεῖᾳ, ὁ πολυφίλητος καὶ ἀξιότ. συμπολίτης μας κ. Ἰωάννης Ἀργ. Λουβαράδος, Γενικὸς Γραμματεὺς τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου.

— Ἐπίσης ἀφίκετο ἐκ Πατρῶν, ἔνθα μετέβη ὡς πληρεξούσιος, μετέσχε τῆς σταφιδικῆς συνελεύσεως καὶ ἐξελέγη πρῶτος ἀναπληρωματικὸς σύμβουλος, ὁ τοῖς πάσιν ἀγαπητὸς ἱατρός κ. Ἄγγελος Δ. Μωρέττης. Ἡ ἐν γένει δρασίς του πρὸς ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων τοῦ σταφιδικοῦ καὶ γεωργικοῦ ἰδίας κόσμου, κατὰ τὴν ἐκείτη διακονίαν του, ὑπῆρξεν ὁμολογουμένως ἀρίστη καὶ ἀνταξίᾳ τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τῆς ὁποίας οὗτος περιβάλλεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μας.

— Διακεκριμένος Ἀσκήσιολόγος, ὁ πασίγνωστος, ὡς ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ καὶ ΩΤΟΛΟΓΟΣ, τῆς πρωτεύουσας ἱατρός κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος, ἀφικνεῖται σήμερον ἐξ Ἀθηνῶν ἐνταῦθα, ἀποτελῶν μέλος τοῦ Στρατολογικῆ Συμβουλίου. Τοῦτο φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν συμπολιτῶν μας ὅπως οἱ τυχόν ὑποφέροντες ἐκ νοσημάτων τοῦ λάρυγγος, τῆς ρινὸς ἢ τῶν ὠτων ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐπ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἐνταῦθα διαμονῆς του καὶ λάβωσι τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐξόχου τούτου ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κλάδον του εἶνε μοναδικὸς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν ἀνεγνωρισμένην.

Ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας μὲν ὁ ἀξιότ. καὶ σεβαστὸς βουλευτὴς ἡμῶν κ. Διον. Π. Στεφάνου, ἡ σεβαστὴ Κυρία Δικατερίνη Σ. Πανχυλοπούλου μετὰ τῆς εὐγενεστάτης θυγατρὸς τῆς δ. Στέλλας, ὁ ἀξιότ. κ. Διον. Α. Κοκκίνης ἱατρός, ὁ εὐγ. νέος κ. Ἀναστ. Α. Μακρῆς, καὶ ὁ εὐέλπις νέος κ. Δημ. Π. Ἡλιακόπουλος, εἰς Βαρθολομῆδ' δὲ ὁ ἀξιότ. συμπολίτης μας κ. Πανχγ. Σιδεροκαστριτῆς μετὰ τῆς εὐγ. Κυρίας του.

— Μετετέθη ἐντεῦθεν εἰς Βῶλον ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς Θέμιδος λειτουργῶν καὶ εὐπαιδευτος πρωτοδίκης κ. Ἰω. Τζουλάτης.

ΙΔΙΟΣΥΝΤΗΡΗΤΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Η ΑΘΗΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΜΩΡΕΤΤΗ

Ἰδρυθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1871.

Διδασκαλία ἀνάλογος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς

Ἐπιστάτης διημερεύων ἐν τῷ καταστήματι.

Τίμαὶ ἄνευ συναγωνισμοῦ

Ἐπίβλεψις πατρικῆ

Οἰκία εὐάερος

κ.τ.λ.

Σεβαστὸν κοινὸν τῆς Ζακύνθου

Αἱ ἐγγράφαί τοῦ εὐδοκίμως τὸ 31 ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ διανύοντος ἔτους Ἐκπαιδευτηρίου τούτου, ἀρξάμεναι ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου ἐνεργοῦνται καθ' ἑκάστην ἐν τῷ καταστήματι ἀπὸ πρωῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας, μὴ ἐξαίρουμένων καὶ τῶν ἑορτῶν, ὅθεν οἱ βουλόμενοι καὶ οἱ ἔχοντες πεποίθησιν ὅτι ἐν Αὐτῷ θὰ τύχῃσι τὰ φίλτατα αὐτῶν τέκνα προέδου, πατρικῆς ὄντως στοργῆς καὶ ἐπιτηρήσεως ἅς προσέλθωσι ἐγκαίρως νὰ ἐγγράψωσι αὐτά.

Μὴ κατόνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς δάσκειν τί χρήσιμον ἐπαγγελόμενους.

Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ διημερεύωσιν ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς διδασκαλίας νὰ μένωσι ἐπὶ 2 ἔτι ὥρας τὸ ἑσπέρας πρὸς μελέτην.

Εἰς τοὺς βουλομένους διδάσκειται ἡ Ἰταλικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ παρὰ Καθηγητοῦ, τὸν ὁποῖον προσεχῶς θέλομεν προσλάβει. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων διδασκάλων προσελάβωμεν ἐφέτος καὶ τὸν Ἀξιότ. Κ.ον Δ. Κολοκοτζίαν.

Διὰ περισσοτέρης πληροφορίας ἢ Διεύθυνσις πρέχει παντὶ αἰτοῦντι τὸν κανονισμὸν, τὸν διέποντα τὰ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τούτου.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1901.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. Σ. ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ

(Ὅδος Ἀγίου Διονυσίου, ἀριθ. 44.)